

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966581152/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

det meest nærgaaende Brev et Stykke tilbage, som jeg vendtede Penge for, og hvori mig Blev sagt, at Jndretningen ved *Theatret* ikke meere tillod at tage imod mit Arbejde. Det Onde, som jeg endnu daglig føler, og som efter al Sandsynlighed vil ende mine Dage, er endnu en Virk-

10 ning af dette umenneskelige Brev.

De maa selv dømme hvor gruesom min Forfatning var; jeg havde fortient mindre i det Aar end de forrige og havde maattet Betale Huusleye. Jeg havde jntet at Leve af, og i steden for at faae Penge, som jeg havde fortient Blev Haabet mig Betaget om at fortiene noget i Fremtiden.

15 Jntet uden den faste Tiliid til Forsynet, som min Beste Fader havde lagt i min Barm holdt mig fra Fortvivlelsen. De meest gruesomste Følelser Bestormede min Siel: Skuffet, Bedraget og forfulgt af et Menneske, der havde gjort mig saa store Eeder og Løfter, der skyldede mig saa uendelig mange Venskabs Beviiser, som jeg aldrig havde gjort noget imod og som

20 endnu skyldede mig reede laante Penge; jngen Hielper Midler for det nærværende, og ingen Udsigt til Haab i det Tilkommende. Jmidlertiid maatte der tænkes paa noget, og i Fortrøstning paa det mig Lovede *Gratias* Begyndte jeg at oversætte *Cervantes* Fortællinger. Da jeg arbejdede langt ud paa Natten, saa var jeg efter Fiorten Dages Forløb saa

25 vidt at jeg kunde Begynde at lade trykke, og da *Subscribenternes* Antall blev større end jeg formodede saa Begyndte jeg at fatte Moed igjen; men det værste var endnu tilbage.

Jeg havde to Aar forhen Leveret et *Oratorium* til Hoffet, som var bleven antaget, men ikke Betalt, endskiønt jeg adskillige Gange havde mindet

30 Grev *Holst* derom. Da nu *Schack* i Foraaret 1780 Blev *ober Hoff Marchal* skrev jeg ham til derom, og fik det, hvoraf jeg betalte Huusleye og Folke Løn. J Haab om at faae min Bog trykket i et par Maaneder, havde jeg bedet *Zoega* at forstrække mig mit Qvartal, som han ogsaa gjorde, men i Steden for 2 Maaneder, trykkede *Møller* paa det i Tie, og

35 hvad jeg udstod i den Tiid vilde jeg ikke unde *Warnstedt* at prøve. Dyrt var alleting, Leve skulde jeg, og jntet havde jeg at Leve af. Jeg vidste

ingen Ven i Verden at søge Hielp hos, og *Wamstedts* Forhold afskrækkede mig fra at vende mig til nogen af dem, der kaldte sig mine Venner. Jeg Bed derfor i det suure Æble at Beklage mig for *Guldberg* over min
40 Uhæld med Trykken, og at denne langsomhed voldte mig Mangel paa Livets Nødtørfigheder; hvor ved jeg erindrede ham om hans Løfte at forskaffe mig et *Gratual*, men jeg fik intet Svar. Her var altsaa jntet andet for end at Laane, men jagen vilde laane mig uden de meest ubillige Renter. Nøden tvang mig til at indgaae de grue-
45 ligste Vilkor, og det værste var endda, at Laanet var paa saa kort en Tiid, at jeg maatte laane en større for at Betale den mindre Summa med Renterne.

Da jeg havde maattet købe min heele Boe efter min Faders Død, saa havde jeg adskillige Regninger, som jeg Betalte paa Qvartal
50 viis, men da jeg i denne Forfatning ikke kunde Betale, saa maatte jeg for at undgaae Stævning og Dom Betale Renter af Regningen
44 og da disse idelig Blev lagt til Hoved Summen, saa forøgedes den saaledes at da jeg omsider Begyndte at Betale paa den igien, havde Renterne opsluget alt det jeg i de to foregaaende Aar havde afbetalt. Naar jeg sagde Dem, min Ven, hvad dette ulykkelige Aar har kostet mig,
5 saa maaskee De vilde finde det utroeligt, men Svien af det føler jeg endnu og forvinder det vel ikke i min Leve Tiid. I Fior havde jeg Haab dertil, men i Aar aldeeles Jntet. De vil maaskee, min Beste Ven, Beskyldte mig, efter denne Tilstaaelse, for at have handlet daarligt, i at paatage mig at føde meere end mig selv, og jeg tilstaaer
10 at den kolde Fornuft fordømmer mig til Trods for mit Hiertes Biefald. Det Jndtryk min Beste Fader havde Lagt i min Barm, om aldrig at afslaae den Hielp, som jeg kunde Beviise, endskiønt jeg maatte opoffre noget derfor, er uudslætteligt. Jeg havde for ofte følet selv hvor smerteligt et haardt Ney var til at kunde give *Louise* det,
15 da hun saa inderligen Bad mig, og den Tanke, at jeg ved denne Handling Lættede en Moders Kummer for et Barn, hvis Skiebne kostede hende